

FLAVIA DE LUCE
Bir Tuhaf Turta Davası

POLİSİYE YAZARLAR BİRLİĞİ İLK HANÇER ÖDÜLÜ
(CRIME WRITERS' ASSOCIATION'S DEBUT DAGGER AWARD)

DILYS ÖDÜLÜ ADAYI

**NEW YORK TIMES BOOK REVIEW 2009'UN EN İYİ
POLİSİYELERİ LİSTESİNDE**

Dahice, karşı koyulmaz ve iflah olmaz. Flavia'nın önünde uzun ve parlak bir gelecek var. Bradley'in ilk polisiyesi çita yükselten türden.

-Kirkus, starred review

Pul koleksiyonculuğu, kuşbilim ve hokkabazlığı içeren sağlam bir hikaye ve kusursuzca yerleştirilmiş yan karakterler. Kesinlikle çok keyifli ve sürükleyici.

-Guardian

Bu cezbedici romanın yılın en sevilen polisiyelerinden olması kaçınılmaz.

-Chicago Sun-Times

Flavia olağanüstü bir karakter. Tüm o tuhaf çekiciliğiyle , bu kitap kesinlikle farklı bir polisiye.

-Choice Magazine

Gerçekten özgün bir şey bulmak nasıl da keyif veriyor... En son ne zaman bir baş karakterin yolculuğuna eşlik etmekten bu kadar zevk aldım hatırlamıyorum... Bekleyebileceğinizin ötesinde etkileyici ve orijinal.

-Reviewing The Evidence e-zine

Büyüleyici. Flavia sayfadan çıkıp bütün gün beni takip ediyor. Bir sonraki kitap için sabırsızlanıyorum. Bravo!

**-Louise Penny, Agatha, Antohny ve Hançer ödülleri kazanan
'Still Life'in yazarı**

Alan Bradley

Bir Tuhaf Turta Davası

Çeviri
Kutlukhan Kutlu

domingo

Flavia de Luce
BİR TUHAF TURTA DAVASI

The Sweetness At The Bottom Of The Pie
Copyright © Alan Bradley, 2009

Türkçe yayım hakları:

© Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Asmalımescit Mah. Ensiz Sok. No: 2 D: 4 Tünel İstanbul
Tel: (212) 245 08 39

domingo

Domingo, Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.'nin markasıdır.
Yayıncı Sertifika No: 12746
www.domingo.com.tr

Yazar: Alan Bradley

Çeviri: Kutlukhan Kutlu

Sayfa Uygulama: Mahir Duman

Kapak Tasarım: Kadriye Gümüş

ISBN: 978-605-88981-2-7

Baskı: Şubat 2009

Graphis Matbaa, İstanbul

100 Yıl Mahallesi, Matbaacılar Sitesi, 2. Cadde, No: 202 A, Bağcılar
(212) 629 06 07

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

TURTANIN İÇİNDEKİ TATLILIK OLMASA
DIŞINDAKİ ONCA KITIR KİMİN UMURUNDA?
William King, Aşçılık Sanatı (1708)

bir

DOLABIN İÇİ KURUMUŞ KAN GİBİ KARAYDI. BENİ içeri tık-mış, kapıyı da üstüme kilitlemişlerdi. Burnumdan derin derin soluk alıyor, elimden geldiğince sakin kalmaya çalışıyordum. Soluk alırken ona kadar, soluğumu usul usul karanlığa bırakırken ise sekize kadar saymaya çalışıyordum. Şansıma, bezi ağzımın üzerine o kadar sıkı germişlerdi ki burun deliklerim açıkta kalmıştı ve o ağır, küf kokulu havayı yavaş yavaş soluyarak tüm ciğerlerimi doldurabiliyordum.

İki elimi arkamda birbirine bağlayan ipek şala tırnaklarımı geçirmeyi denedim ama hepsini dibine kadar yediğim için, geçirecek tırnağım yoktu. O yüzden de düğümlerimi sıkırlarken parmak uçlarımı birbirine yaslayarak küçük birer dayanak olarak kullanmış ve bu sayede avuçlarımı biraz aralayabilmiş olmam çok talihli bir durumdu.

Bileklerimi döndürdüm ve hafif bir gevşeme hissedene kadar bir öyle bir böyle kıvırdım, sonra da düğümler ayalarımın arasına gele-ne dek ipeğe baş parmaklarımla bastırdım. Baş parmaklarımı birbirine bağlamayı akıl edecek kadar zeki olsalardı, asla kaçamazdım. Ne kadar da morondular.

Ellerim nihayet serbest kaldıktan sonra, ağzımdaki bezin de he-men icabına baktım.

Şimdi sıra kapıdaydı. Ama önce pusuya yatmış beni bekliyor olabilirler mi diye, çömelip anahtar deliğinden tavanarasına baktım. Çok şükür anahtar yanlarına almışlardı. Ortalıkta kimsecikler yoktu; dar ve uzun tavanarası, gölgeler, çer çöp ve acıklı hırdavattan oluşan daimi bir karmaşanın dışında boştu. Geçiş serbestti.

Başımın üzerine, dolabın arka tarafına uzandım ve tel askılardan birini, asılı olduğu çubuktan çıkardım. Askının kıvrık ucunu anahtar deliğine sokup öbür ucundan bastırarak, antika kilidin derinliklerine daldırabileceğim L biçiminde bir kanca yarattım. Kısa ve mantıklı bir kurcalamanın sonucunda tatminkâr bir tıkırtı duyuldu. Hani neredeyse fazla kolay olmuştu bu iş. Kapı dışarı doğru savrulurken açıldı. Kurtulmuştum.

GENİŞ TAŞ MERDİVENDEN AŞAĞI koşar adım indim ve yemek odasının önünde bir an durup saçımın çift örgüsünü omuzlarımın arkasına, resmi konumlarına doğru savurdum.

Babam hâlâ annem sağken olduğu gibi yemeğin tam saat başında servis edilmesinde ve kocaman meşe yemekhane masasında yenmesinde ısrar ediyordu.

“Ophelia ve Daphne daha inmedi mi, Flavia?” diye sordu aksi bir edayla, et ve patatesinin yanında açık duran *İngiliz Filatelist*'in son sayısından başını kaldırarak.

“Onları uzun süredir görmedim,” dedim.

Doğruydum da. Onları görmemiştim - yani gözlerimi ve ağzımı bağladıklarından ve o paketlenmiş halimle beni tavanarasına giden merdivenden çıkarıp dolaba kapattıklarından beri.

Babam gözlüğünün üstünden bana o nizami süresi dört saniye olan bakışını attıktan sonra kıymetli yapışkan kağıtlarına bakıp mırdanma işine kaldığı yerden devam etti.

Ona dişlerimi çevreleyen tellerimi şöyle iyice gözler önüne serecek kocaman bir gülümseme yolladım. Teller bana kaplaması eksik, is-

keleti görünen bir zeplin görüntüsü verse de babam parasının karşılığını alıyor olduğunun hatırlatılmasından her zaman hoşlanırdı. Fakat bu sefer fark edemeyecek kadar kafası meşguldü.

Seramik sebze kabının kapağını kaldırdım ve el işi kelebekleri ve ahududularının derinliklerinden koca bir kaşık dolusu bezelye aldım. Bıçağımı cetvel, çatalımıysa değnek gibi kullanarak, bezelyeleri tabağımda itinalı sıralar oluşturacak şekilde düzenledim: En titiz İsviçreli saatçinin bile yüreğini sevinçle dolduracak bir hassasiyetle dizilmiş, sıra sıra küçük yeşil küreler. Sonra sol alt köşeden başladım, çatalımla ilk bezelyeyi şişleyip yedim.

Hep Ophelia'nın suçuydu. Ne de olsa on yedi yaşındaydı o, yetişkinliğin getirmesi gereken olgunluğa bir nebze olsun sahip olması beklenirdi. On üç yaşındaki Daphne ile birlik olmaları resmen haksızlıktı. Yaşlarının toplamı otuz ediyordu. Sadece sportmenlik dışı değildi bu, düpedüz rezaletti. Ve intikama davetiye çıkarmaktan farkı yoktu.

ERTESİ SABAH OPHELIA bir sormaya bile tenezzül etmeksizin doğu kanadının üst katındaki kimya laboratuvarıma daldığında, cam şişelerim ve kaplarımla meşguldüm.

“İnci kolyem nerede?”

Omuz silktilim. “Ben senin incik boncuğunun bekçisi değilim.”

“Sen aldın, biliyorum. İç çamaşırlarımın olduğu çekmedeki İskoç nane şekerlerim de gitmiş ve şunu bilir şunu söylerim: ne zaman bu evde bir nane şekeri kaybolursa hepsi de soluğu o aynı küçük pis boğazda alıyor.”

Bir minik şişe dolusu kırmızı sıvıyı ısıtmakta olan ispirto lambasının alevini ayarladım. “Eğer benim kişisel hijyenimin senin standardının altında kaldığını ima ediyorsan, gidip galoşlarımı yalayabilirsin.”

“Flavia!”

“Eh ama, öyle. Her şeyden dolayı suçlanmaktan bıktım usandım artık, Feely.”

Ancak haklı öfkem, Opahelia'nın miyop gözlerle kaynama noktasına varmakta olan yakut şişenin içine bakmasıyla yarım kaldı.

“Şu dipteki yapışkan kitle de nedir?” Uzun manikürlü tırnağıyla cama vurdu.

“Bir deney. Dikkat et, Feely, asit bu!”

Ophelia'nın beti benzi attı. “Benim incilerim onlar! Annemden kalmışlardı!”

Ophelia, Harriett'in kızları arasında ondan “Annem” diye bahseden tek kişiydi. Bizi bedeninde taşımış etten kemikten kadına dair gerçek anılara sahip tek kişi - ve bize bu durumu hatırlatmaktan hiç usanmazdı. Harriett ben daha bir yaşımdayken bir dağcılık kazasında ölmüştü ve Buckshaw'da kendisinden pek söz edilmezdi.

Peki Ophelia'nın anılarını kıskanıyor muydum? İçerliyor muydum? Öyle olduğunu sanmıyorum; daha derin bir meseleydi bu. Hayli tuhaf bir şekilde, Ophelia'nın annemizle ilgili anılarını küçümseyordum.

Gözlüğümün yuvarlak camları Ophelia'ya boş beyaz ışık sinyalleri gönderecek şekilde başımı işimden usulca kaldırdım. Biliyordum ki ne zaman bunu yapsam Ophelia kendini Gaumont'taki o filmlerden fırlamış kaçık bir siyah/beyaz bilginin karşısındaymış gibi hissediyordu.

“Canavar!”

“Cadaloz!” diye karşılık verdim. Ancak çok geçti, Ophelia olduğu yerde hızla dönüp - ki bence çok şık bir şekilde yapmıştı bunu - kapıdan dışarı fırlamıştı bile.

Bunun öcü çok geçmeden alındı, Ophelia söz konusu olduğunda işler hep böyle olmuştur zaten. Benim aksime Ophelia uzun vadeli bir plancı değildi, intikam çorbasını mükemmel kıvama gelene dek ateşte bırakmaya inanmazdı.